

מגיש: נתנאל משולם
 בוגר ישיבת 'תפארת הלוי' שערי
 בינה 'זולפסון'.

בין המערים תשע"ט
 גיליון מס' 39

המסע אל הטרגדיה

מלך טוב

לפי יאיר ורציונותו

תפארת התאומים

לאור הביקוש הרב

ניתן לשלוח שאלות והתלבטויות בענייני אמונה והשקפה, חינוך ילדים ושלוש בית.

יש לפנות אך ורק דרך המייל

1shol1@walla.co.il

הודעה משמחת.

**במסגרת הרחבת התפוצה ניתן להשיג את העלון
 באחרים 'ללא גזל' ועלון עולם'**

תיאום ציפיות: הסיפור לא לקוח ממחזות הדמיון, אלא מהתרחשויות שהתרחשו בפועל. עם זאת בכדי לשמור על איזון בין כנות לקוראים ובין הגינות לגיבורי הסיפור לא לחשוף את זהותם, הסיפור ממוזג מכמה מקרים שונים שהתרחשו לאנשים שונים במקומות שונים. והשזירה ביניהם היא מלאכותית על ידי הכותב.

דונאלד מדוש באופניים ברחובות אמסטרדם, נהנה ממוזיקה הולנדית, ולבין הצלילים חודר ניגון מוכר, ניגון ששואב אותו לאנרגיות רוחניות, ניגון מרטיט הבוקע מגורנו של שליח ציבור העטור בטלית בתפילת 'ימים הנוראים'. הלב נסחף ומתרטב בדמעות, העיניים מתמלאות געגוע. וגופו נשאב אל מקור הקול, בית הכנסת הסמוך.

קרוואן על עמודים בחזית בית הכנסת שעליו מתנוסס הכיתוב POLICE (משטרה), מרתיע אותו, ומחזיר אותו אחורה בזמן לטראומה מהיהדות שחוה בגיל ההתבגרות. הוא נמלט ומהר, במנוסה מהיהדות הסוחפת אותו, ובכדי לקרר את נשמתו הגואה בקדושה הוא דוהר לאזור התחנה המרכזית בכדי לטמא את נפשו בגיעולי הגויים.

שקורא מתוך ספר 'המשגיח ר' מאיר חדש', בפרק המתאר בצמרמורת את מאורעות תרפ"ט בחברון.

דניאל קורא ספר ועוד ספר וככל שהוא נובר בעבר של העם היהודי, מדפדף דף אחר דף בדפי ההיסטוריה הספוגים בדם הוא מבין כמה התמונה עגומה, ומלאה רסיסים של ארס וחורבן, פרעות ופוגרומים, שואה ואינקוויזיציה, טבח ופיגועים.

זה לא הפרק הראשון בטראומה של דנולד (דניאל לשעבר).

זה התחיל בטיול בבודפשט בירת הונגריה, כשהוא צועד על גדות נהר הדנובה ומגיע לאנדרטת הנעליים שמנציחה את האכזריות של גדודי צלב החץ הפרו-נאצים, ששיתפו פעולה עם הנאצים ימ"ש. כחלק ממעשי הטבח האכזריים שלהם, היו לוקחים יהודים אל גדות הנהר, ובכדי לחסוך בתחמושת היו קושרים אותם אחד אל השני מוסיפים עליהם אבנים ומשקולות, מעמידים אותם עם פניהם אל המים, יורים רק בגבם של חלק, שהיו נופלים כחללים אל המים ומושכים איתם את חבריהם החיים לטבוע במימי הנהר.

הוא סוגר את העיניים מנסה להתגבר על הצמרמורות הקרות שבגופו ועל הצער האדיר שתוקף אותו מהמיתות המשונות הלוקחות בעקביות דור אחר דור את נשמתם של עם הנבחר אל כיסא הכבוד.

טפיחה על גבו מנערת אותו ממחשבותיו המיוסרות, ויהודי חרוש קמטים מלאי תלאות לוחש לו – החכמה להיכנס לנעליים של קורבנות היהדות ולנסות לחוות מה עבר עליהן ברגעים בהם הם מסרו את נשמתם על קידוש ה'.

כמה שנים אחר כך. הדף אדיר דוחף אותו עמוק לתוך הנעליים שלהם...

הדף מפיצוץ אדיר בבירת הארץ המובטחת - צרחות אימים, אנשים נסים בבהלה לכל כיוון מדלגים מעל פצועים השרועים בתוך שלוליות של דם, סירנות בשלל גוונים מחרישות את ירושלים, אנשי זק"א רוכנים ללקט אברים, ולזהות חללים חרוכים.

דניאל ניצל ממלתעות מלאך המוות אולם לא מצריפונייהם השחוזות והאכזריות של מלאכי החבלה. ברגע הפיצוץ הוא עמד במאפיה סמוך למטבח. והדף הפיגוע העיף את אחד הלקוחות האחרים עליו כך שגופתו החרוכה שמשוה לו כמגן אנושי מה שהציל את חייו, אולם התנופה בה עף לעברו העיפה אותו אל תוך המטבח אל התנור הלוהט, משם הוא נזרק ונפגע מהמיקסר הענק שריסק לו את היד, ובבהלת המנוסה אנשים דוחפים אותו ככדור פינג פונג ודורסים אותו כענבים בגת, תוך כדי שנפולים

חפצים כבדים מכל עבר על גופו הפצוע ועל ראשו המדמם. (המקלדת רועדת ודומעת כשאני מקליד שורות אלו, של תיאור אמיתי עם שינויים קלים שסיפר לי בחרדה ברגע האמת ניצול הפיגוע שהיה ברחוב קינג ג'ורג' סמוך לאחת המאפיות שם, למרות שהייתי רק כבן 14, ובכדי לשמור על שפיות אני כותב את המאמר לקול מוזיקה בווליום מוגבר של שירי נחמה כגם אם אלך בגיא צלמוות ועוד).

הוא מובהל על אלונקה לבית החולים, עובר ניתוחי חירום בגופו ובראשו, וברוך ה' הוא פותח את עיניו. בעיניים המומות הוא מסתכל על עצמו, על המכשירים שהא מחובר אליהם, כשהוא חש כאבים עזים בכל חלקי גופו. ושואל: למה? למה מגיע לי עונש כל כך אכזר על לא עוול בכפי רק בגלל היותי יהודי?

את זמן השכיבה על מיטת חוליו הוא מנצל להיכרות עם הגורל המדמם של היהדות, שכרגע הוא חלק ממנו.

הוא מנסה להיכנס לנעליים... ועכשיו קל לו. כי לצערו כרגע הוא חלק מהסבל היהודי.

מתפתל מכאבים, נאנק בייסורים, מחובר למכשירים, במאבק מדמם על החיים שלו התלויים בסימן שאלה, הוא קורא תיאורים מסמרי שיער על סבלם התמידי של היהודים, וכשהוא מבין מקריאה בעוד ספרים, שהתיאור הקורע לב ממאורעות תרפ"ט אינו מאורע חד פעמי ואינו אלא טיפה מן הים מהסבל של העם הנבחר, הוא נתקף בצונאמי אדיר של צמרמורת מהגורל האכזר של היהודים, ועיניו

אנו עוברים בריצה את ביתו של רבי שרגא חייקל. על יד ביתו, באמצע הרחוב, שוכבים בלי רוח חיים, בתוך נהר דמים, שני בניו. לידם אמם האוהבת מורטת את שערותיה משברון ליבה, ודמעותיה מרככות את אבני הכביש הקשות, אנו מנסים לנתק אותה מבניה הקדושים, אך לשווא. היא מצמידה אותם אל ליבה ואיננה מרפה מהם, עד בואם של שוטרים ערביים ובכוח זרעם מפרידים ממנה לנצח את בניה הקדושים, ומביאים אותה אל בניין המשטרה המקומית.

אנו אצים לתוך ביתו של רבי שמואל אונגר זצ"ל, על הארץ שרועים רבי שלמה ורעייתו האצילה. על גופותיהם זוחלים שני ילדיהם הפעוטים. שניהם בוכים וקוראים: אבא! אמא!... הם חושבים שאבא כועס עליהם ואינו עונה להם. בידיהם הקטנות הם מחבקים את ראשם השסוע, מנענעים ומלטפים אותם, כביכול רוצים לפייס אותם, אך אבא ואמא אינם עונים. עיניהם התוהות מסתכלות על שני היתומים, כאילו שואלים: אל מי אנו עוזבים אותם?

אני לוקח את שניהם על זרועותי ומביא אותם אל המשטרה המקומית. מושיב אותם בפינה ושואל את הקירות האילמים מה לעשות איתם, עם שני היתומים הללו? למי למסור אותם?

לא. הוא לא אחד מהפעוטות וגם לא זה שניסה לנתק את האמא השכולה מהכביש. אלו שורות

עכשיו כשהוא נועל את נעלי הסבל היהודי, הוא ממש חש את הכאב הזועק מהגיליונות הטרגיים המספרים בדמע את סיפורם העצוב של היהודים, תחושה שמכאיבה לו עד כדי צמרמורות קרות המפלחות את גופו הפצוע ואת ליבו המרוסק. הוא לא מסוגל לעמוד בתחושות האיומות של הצער הלפחות אותו. וממקום עמוק פורצת הזעקה - למה? מה המטרה של הסבל?

את מבקרו שניסו לספק לו תירוצים, דחה בתוקפנות, אל תענו לפני שתכנסו לנעליים שלנו...

את התשובה הוא מקבל מעיון קצר בתורה בפרשת בחוקתי -

וְאִם לֹא תִשְׁמְעוּ, לִי וְלֹא תַעֲשׂוּ, אֵת כָּל הַמִּצְוֹת הָאֵלֹהִים. וְאִם בְּזוֹקְתֵי תַמְאָסוּ, וְאִם אֵת מִשְׁפָּטֵי תִגְעַל נַפְשֵׁכֶם, לְבַלְתִּי עֲשׂוֹת אֵת כָּל מִצְוֹתַי, לְהַפְרֹכֶם אֵת בְּרִיתִי.

אֲפֹא אֲנִי אַעֲשֶׂה וְאֵת לְכֶם, וְהִפְקַדְתִּי עֲלֵיכֶם בְּהִלָּה אֵת הַשְּׁיוּפֹת וְאֵת הַקְדוּזוֹת, מִכְּלֹת עֵינַיִם, וּמַדִּיבֹת נַפְשׁ, וְיִרְעַתֶּם לְרִיק וְרֵעָכֶם, וְאֶכְלְהוּ אִיבֵיכֶם. וְנָתַתִּי פָנַי בְּכֶם, וְנִגְפַתֶּם לְפָנַי אִיבֵיכֶם, וְרָדוּ בְּכֶם שִׁנְאֵיכֶם, וְנִסְתֶּם וְאִין רֹדֶף אֶתְכֶם. וְכוּ'.

הוא ממשיך לקרוא שורות מצמררות שם ובפרשת כי תבוא

סיפורי הזוועה הם התממשות הקללות בתורה על העוונות של העם הנבחר.

והוא מתקומם, האם העם היהודי שבמסירות נפש סוחר על גבו במשך הדורות את לפיד ה', הוא זכאי לקללה? והגויים הם צדיקים נטולי עוונות? ולא מגיעה להם קללה?! האם אין כאן חוסר צדק משווע שאת הקללה מקבלים היהודים בזמן שהיא פוסחת על הגויים? והתירוץ של עוונות מרגיז אותו יותר. כי הוא נותן רושם שהגויים נקיים מחטאים וכל היום הם עסוקים מבוקר עד ערב בקיום תורה ומצוות.

קללה. קללה. האם יש דרך לגאול את עצמנו מהקללה?

לקיים תורה ומצוות.

אבל אם כל כך הרבה דורות נכשלו ולא הצליחו. מה הסיכויים שלנו. האם דור המדבר שהיה דור דעה, שזכה למעמד הר סיני, ולגילויים רוחניים גבוהים, ואפילו שפחה פשוטה נחשפה לדרגות רוחניות שנביאים לא נחשפו. לא הצליח לשמור את הרמות הגבוהות שהתורה דורשת, ולכן ניגף במדבר פעם אחר פעם. וכך גם הדור שזכה לשכינה של בית המקדש לא הצליח ונענש בחורבן העקוב מדם. אם כך מה הסיכויים של הדור שלנו להצליח היכן שטובים מאתנו לא הצליחו? האם ההיסטוריה לא מלמדת שהסיכויים אבודים מראש?

כנראה שכן. הוא משכנע את עצמו. ומגיע למסקנה שהפתרון לגאול את עצמו מהגורל האכזר של העם היהודי הוא להימלט מיהדות אל חוף המבטחים של אומות העולם.

כשבחיקו כרטיס טיסה לצד אחד... מטפס בכבש המטוס, ורגע לפני שנבלע בבטן המטוס, מסתובב ומניף את ידו לשלום ולא להתראות.

אורות מתקרבים לפניו במהירות, הוא פותח עיניים גדולות ורואה ג'יפ מפלצתי שיצא לעקיפה דוהר לעברו במהירות, באלפית השנייה שנתרה לו, הוא מצליח לסובב את ההגה לשוליים, נתקע בגדר הבטיחות, עף לעברו השני של הגדר, שם הוא צונח על אבנים ונחבט קשות בראש, ערפל משתלט על עיניו, ואל תוך הערפל רצים במהירות תסריטי האימה מהפיגוע.

לאחר כמה רגעים של דומיית הלב, הלב מחזיר פעימה, העיניים אט אט נפקחות ומבטיות במלאך הרוחן מעליהם בביצוע פעולות עזרה ראשונה שמייצבות את מצבו עד להגעת האמבולנס התקוע בפקק שנוצר עקב התאונה.

הוא משפשף את עיניו בתדהמה, לא מאמין למראה עיניו, אותיות בעברית של 'הצלה' מתנוססות בגאון על תיק העזרה ראשונה.

הוא פונה למלאך שהרגע הציל את חייו, בעברית ומפתיע אותו: "אי הגעת לפה? מה פתחתם סניפים בחו"ל?".

הוא מופתע לרגע, ומחייך: "אז זכיתי להציל יהודי" כך על הדרך בטיוול בחו"ל, עכשיו מתברר שלא סתם אני סוחר את תיק הצלה לכל מקום.

"זה רודף אחריי". הוא אומר לעצמו - "אין דרך מילוט מהיהודים".

בבית החולים באדמת הניכר, הוא מוצא את המתכון למילוט, בספר לב אליהו של ר' אליה לופיאן -

למעלה מ-50 שנה אחורה בזמן. סוף הזמן בישיבת כפר חסידים, נעמד ר' אליה לופיאן בניסיון לכלום את להט הבחורים החוצניקים לעזוב את הישיבה לטובת לימודי התיכון.

הוא ציטט בפניהם את הפסוק: "השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם וכו', וחרה אף ה' בכם". ועמד על דיוק המילים, למה מופיע שם ה' שהוא רחמים ולא שם אלוקים שהוא דין? וביאר, כי הלא פשוט שאין החרון אף והעונש באים כנקמה חס ושלום, אלא כדברי הפסוק: "יודעת עם לבבך כי כאשר ייסר אב את בנו, ה' אלוקיך מייסרך". דהיינו מטרת העונשים היא רק לאפס את הבנים שסוטים קמעה מן הדרך ולהעלותם בחזרה אל דרך המלך, אולם ברגע שהסיכויים אבודים, וגם העונשים לא יצליחו להחזירם למוטב. הם מיותרים. וכיון שהם חסרי תועלת ה' לא מעניש אותם.

בהתעוררות גדולה ובקול רם שאג ר' אליה, לכן אל תבלבלו מאותם בחורים שלומדים בתיכון ואינם נענשים מן השמיים, ותטעו שגם עזבתיכם את הישיבה לא תביא עליכם פורענות מן השמיים. - הם חסרי סיכוי כי לא גדלו בישיבה, אבל לכם יש סיכוי בגלל שגדלתם בישיבה, ולכן ירדפו אתכם מכות נאמנות.

דונאלד מבין שכל עוד יש לנשמתו סיכוי, היהדות תרדוף אחריו, ורק ברגע שסיכוייו לחזור יאבדו, היהדות תניח לו ולא תרדוף אחריו יותר. הוא מפספס את התשובה לשאלתו המופיעה בדברי הרב, ומאמץ לעצמו את הדרך להיפטר מהמכות, על ידי שיהפוך את עצמו לחסר סיכוי בכדי שה' יתיישב ממנו ויניח לו לנפשו.

את המפרט המלא הוא מוצא בדברי הרמב"ם בהלכות תשובה, שם הרמב"ם מפרט את 24 הדברים המעכבים את התשובה. והוא דואג לחטוא בכולם בהידור רב, וביתר דקדוק ב-5 מהן שנועלים את הדלת בפני התשובה. רחמנא ליצלן.

לצערנו הבא להיטמא פותחים לו, ונשמתו המסואבת בטומאת העמים שוקעת לתהומות המ"ט שערי טומאה.

היהדות הניחה לו, הפסיקה לרדוף אחריו, ולרגע היה נדמה שה' התיישב ממנו, עד שניגון התפילה מתחילת הסיפור הזכיר לו שעדיין מצבו אינו בלתי הפיך, וכל עוד אינו שוקע ב-50 שערי טומאה, עדיין הניצוץ היהודי מהבהב בנשמתו. תזכורת שדי הבהילה אותו וגרמה לו להימלט אל טומאת הגויים בכדי לכבות את ניצוצות היהדות האחרונים שעדיין ממאנות להיכבות.

הוא פחד שנשמתו הקפואה, רק בהקפאה... ויבוא היום שהניצוץ האחרון שנותר יפסיר ויעורר בו את היהדות. לכן החליט לסתום את הגולל סופית על ידי התבוללות בנישואי נכריות.

הימים שלפני החתונה היו מתוחים, הוא פחד שברגע האחרון ה' יקלקל לו ולא יניח לו לאבד את נשמתו לנצח, ולשמחתו ולצערנו הכל הלך חלק בסיסמת הבא להיטמא פותחים לו, ונשמתו הידרדרה על מצע לבן של חופת גויה אל תהומות שאין מהן דרך חזור. ושם במצולות הגויים חיו התנהלו על מי מנוחות נטולי סבל, מה שהעניק לו ציון חיובי שברוך ה' אלוקים התיישב ממנו והוציא אותו מהעם היהודי.

כנראה שהסבל הוא אוניברסלי ואינו נחלתם הבלעדית רק של עם ה', למרות שאולי במינון היהודים קיבלו מנה גדושה. - תשעת ירחי לידה התחילו, ועמם קללת חוה 'בעצב תלדי בנים' שמשום מה היא חלה על כולן גם על מי שאינן יהודיות.

אשתו לקחה קשה את ההיריון ושקעה במצב רוח ירוד על גבול הדיכאון, והוא למרות חוסר הסבלנות שלו לסבל, התגלה כגבר אכפתי ודואג, במיוחד שראה את הסוף, תינוק חמוד הנושא את תווי פניו ובעצם מהווה גרסה חדשה ועדכנית שלו, בפורמט גוי למהדרין...

המשר... הסוף הכל כך חמוד של תינוק רך, נסך בו כוחות להתמודד עם אתגר הסבל של ההיריון בסבלנות. וכבעל תומך כשבועיים לפני הלידה הזמין לרעייתו חופשה בהרי האלפיים השווייצרים כדי לטבול אותה ברוגע שיטעין אותה באנרגיות חיוביות ויחזיר את השמחה לחייה.

את פניהם בלובי המלון מקבל נוף אלגנטי של גברים עם חלוצות מכפתרות וחליפות מחויטות, שייקר את האווירה במלון מעל הראש, אבל רק עד שם, כי על הראש נח לו כובע קנייטש מהודר, שהשלים את מדי האלגנט למדי בחור ישיבה.

הניצוץ המהבהב המסרב לדעוך, עורר בו כעס, שגרם לו לנזוף בעצבים בפקדי המלון, על שלא עדכנו בשעת ההזמנה שהמלון נצבע בשחור... בדלפק הקבלה, לא כל כך הבינו, והסבירו לו שבאופן שיגרתי כל מלון מארח קבוצות שונות ומגוונות ללא צורך לעדכן את שאר האורחים. במיוחד שלשאר האורחים עומד חדר אוכל רגיל.

את אשר יגור ממנו בא לו, דווקא מפי הגולל האחרון על יהדותו, אשתו הנוכרייה, שהתלהבה מהרעיון שיש חדר אוכל שבו מתקיים אירוע ליל הסדר, והתעקשה לאכול דווקא שם.

כשהם סועדים על מצות ומרורים, פונה לרעייתו בחשדנות: "רגע. אל תגידי לה שאת יהודייה..."

היא מחזירה לו בחיוך המסתיר דבר סוד. הוא נרתע וחוזר בבהלה: "רגע. אל תגידי לי את זה". במבט משועשע כמתעלמת מהדרמה שמטריפה את בעלה, היא מספרת בחוויה נוסטלגית על בית ילדותה, על ליל הסדר שאביה היה נוהג לערוך... ועל המשחק נושא הפרסים, גניבת האפיקומן...

הוא מאבד את הנשימה, אלא שהיא חוזרת אליו כששומע אותה מספרת שאמה למרות שלא הייתה יהודייה הייתה זורמת עם הטקס... "אוקיי. אז את לא!". מרגיע את עצמו.

הסטאטוס הלכתי לא כל כך מעיין את רעייתו השבויה בשיגעונות ההיריון, והיא ממש נשאבת לחלק היהודי שבה. וכמי שנתקפה בולמוס היא תרה בחיפוש אחר היהדות. ואף מפצירה בו לרכוש לו ולה כרטיסי טיסה לישראל, ולצד אחד... על מנת להשתקע בארץ הקודש.

הוא מרכז את מוחו, עושה פליק באצבעו, ואומר רגע, יש כאן משהו מוזר, שדווקא הסבל הוא זה שמעורר כמיהה עזה ליהדות, האם זה לא מוזר שדווקא היהדות המכילה מטענים חסרי פרופורציות של סבל, היא זו שנותנת תחושה של מקלט לבעלי סבל, ומעניקה רוגע ושלווה בשעת הסבל. הוא תוהה האם שוויץ היא פיסת גן עדן או בכלל ארץ ישראל... האם הפסטורליות השווייצרית בכוחה לנחם את הנאנק בסבלו או דווקא האנרגיות הרחניות של היהדות?

הוא מרכז את מוחו, עושה פליק באצבעו, ואומר רגע, יש כאן משהו מוזר, שדווקא הסבל הוא זה שמעורר כמיהה עזה ליהדות, האם זה לא מוזר שדווקא היהדות המכילה מטענים חסרי פרופורציות של סבל, היא זו שנותנת תחושה של מקלט לבעלי סבל, ומעניקה רוגע ושלווה בשעת הסבל. הוא תוהה האם שוויץ היא פיסת גן עדן או בכלל ארץ ישראל... האם הפסטורליות השווייצרית בכוחה לנחם את הנאנק בסבלו או דווקא האנרגיות הרחניות של היהדות?

הוא מרכז את מוחו, עושה פליק באצבעו, ואומר רגע, יש כאן משהו מוזר, שדווקא הסבל הוא זה שמעורר כמיהה עזה ליהדות, האם זה לא מוזר שדווקא היהדות המכילה מטענים חסרי פרופורציות של סבל, היא זו שנותנת תחושה של מקלט לבעלי סבל, ומעניקה רוגע ושלווה בשעת הסבל. הוא תוהה האם שוויץ היא פיסת גן עדן או בכלל ארץ ישראל... האם הפסטורליות השווייצרית בכוחה לנחם את הנאנק בסבלו או דווקא האנרגיות הרחניות של היהדות?

הוא מרכז את מוחו, עושה פליק באצבעו, ואומר רגע, יש כאן משהו מוזר, שדווקא הסבל הוא זה שמעורר כמיהה עזה ליהדות, האם זה לא מוזר שדווקא היהדות המכילה מטענים חסרי פרופורציות של סבל, היא זו שנותנת תחושה של מקלט לבעלי סבל, ומעניקה רוגע ושלווה בשעת הסבל. הוא תוהה האם שוויץ היא פיסת גן עדן או בכלל ארץ ישראל... האם הפסטורליות השווייצרית בכוחה לנחם את הנאנק בסבלו או דווקא האנרגיות הרחניות של היהדות?

הוא מרכז את מוחו, עושה פליק באצבעו, ואומר רגע, יש כאן משהו מוזר, שדווקא הסבל הוא זה שמעורר כמיהה עזה ליהדות, האם זה לא מוזר שדווקא היהדות המכילה מטענים חסרי פרופורציות של סבל, היא זו שנותנת תחושה של מקלט לבעלי סבל, ומעניקה רוגע ושלווה בשעת הסבל. הוא תוהה האם שוויץ היא פיסת גן עדן או בכלל ארץ ישראל... האם הפסטורליות השווייצרית בכוחה לנחם את הנאנק בסבלו או דווקא האנרגיות הרחניות של היהדות?

הוא מרכז את מוחו, עושה פליק באצבעו, ואומר רגע, יש כאן משהו מוזר, שדווקא הסבל הוא זה שמעורר כמיהה עזה ליהדות, האם זה לא מוזר שדווקא היהדות המכילה מטענים חסרי פרופורציות של סבל, היא זו שנותנת תחושה של מקלט לבעלי סבל, ומעניקה רוגע ושלווה בשעת הסבל. הוא תוהה האם שוויץ היא פיסת גן עדן או בכלל ארץ ישראל... האם הפסטורליות השווייצרית בכוחה לנחם את הנאנק בסבלו או דווקא האנרגיות הרחניות של היהדות?

הוא מרכז את מוחו, עושה פליק באצבעו, ואומר רגע, יש כאן משהו מוזר, שדווקא הסבל הוא זה שמעורר כמיהה עזה ליהדות, האם זה לא מוזר שדווקא היהדות המכילה מטענים חסרי פרופורציות של סבל, היא זו שנותנת תחושה של מקלט לבעלי סבל, ומעניקה רוגע ושלווה בשעת הסבל. הוא תוהה האם שוויץ היא פיסת גן עדן או בכלל ארץ ישראל... האם הפסטורליות השווייצרית בכוחה לנחם את הנאנק בסבלו או דווקא האנרגיות הרחניות של היהדות?

הוא מרכז את מוחו, עושה פליק באצבעו, ואומר רגע, יש כאן משהו מוזר, שדווקא הסבל הוא זה שמעורר כמיהה עזה ליהדות, האם זה לא מוזר שדווקא היהדות המכילה מטענים חסרי פרופורציות של סבל, היא זו שנותנת תחושה של מקלט לבעלי סבל, ומעניקה רוגע ושלווה בשעת הסבל. הוא תוהה האם שוויץ היא פיסת גן עדן או בכלל ארץ ישראל... האם הפסטורליות השווייצרית בכוחה לנחם את הנאנק בסבלו או דווקא האנרגיות הרחניות של היהדות?

הוא מרכז את מוחו, עושה פליק באצבעו, ואומר רגע, יש כאן משהו מוזר, שדווקא הסבל הוא זה שמעורר כמיהה עזה ליהדות, האם זה לא מוזר שדווקא היהדות המכילה מטענים חסרי פרופורציות של סבל, היא זו שנותנת תחושה של מקלט לבעלי סבל, ומעניקה רוגע ושלווה בשעת הסבל. הוא תוהה האם שוויץ היא פיסת גן עדן או בכלל ארץ ישראל... האם הפסטורליות השווייצרית בכוחה לנחם את הנאנק בסבלו או דווקא האנרגיות הרחניות של היהדות?

הוא מרכז את מוחו, עושה פליק באצבעו, ואומר רגע, יש כאן משהו מוזר, שדווקא הסבל הוא זה שמעורר כמיהה עזה ליהדות, האם זה לא מוזר שדווקא היהדות המכילה מטענים חסרי פרופורציות של סבל, היא זו שנותנת תחושה של מקלט לבעלי סבל, ומעניקה רוגע ושלווה בשעת הסבל. הוא תוהה האם שוויץ היא פיסת גן עדן או בכלל ארץ ישראל... האם הפסטורליות השווייצרית בכוחה לנחם את הנאנק בסבלו או דווקא האנרגיות הרחניות של היהדות?

שילוב מדהים, שמתאים גם לאקדמאיים וגם לעילויים (רב שמעביר קורסים בשלום בית)

הספר היה לי פנס קסם בשנה הראשונה (חתן טרי)

אני לא סובלת ספרים, אבל לספר הזה אני מנצלת כל רגע פנוי לקריאתו (בת של רבנית מפורסמת)

אשתי הטרייה לא מבינה מה קורה לי כשאני קורא את הספר, רגע מתלהב, רגע מחייך, רגע מתעמק. (חתן טרי שבוע אחרי החתונה)

זה מסוג הספרים שאני גומע בשקיקה (חתן טרי)

הדרמה, ההומור מלאי החכמה סחפו אותי לקריאה מרתקת. ולתהייה מי הכותב, רב חריף? או סופר שנון? אולי גם וגם. (כלה טרייה)

כשקראתי את מאמר שלום בית נוסח אסתר/ושותי. נפל לי האסימון שכזה ספר אני צריך, שכתוב בהומור בשפה קולחת ובתבנית של פלפול ישיבתי (יועץ זוגי מאשדוד)

קראתי בשקיקה 20 עמודים מתוך מאמר, וכנשגמר חופשתי עוד, יישר רצתי לפתוח את הספר (קוצר מירושלים)

נפלא, סוף סוף, ספר ישיבתי, שזור בדברי רבותינו בהיקף שלא היה עד היום (ראש כולל חשוב)

קיבלנו על עצמנו בלי נדר, אני ובעלי לקרוא כל לילה כמה דפים (מנהלת מדריכות כלות בארגון חשוב)

הספר כתוב כמו ספר מתח (אברך מירושלים)

כל הזוגות שאני מרים ידיים, אני מביא להם לקרוא את הספר, שמתברר כנוסחת קסם (יועץ זוגי לנישואים שניים)

בעמקות אדירה הספר מנתח בחכמה את מערכת הרגשות בשלום בית, בשפה שמעוררת שמחת הלב (פוסק חשוב)

עוצר נשימה ומיעורר מחשבה

ב יגאל כה
ב נתנאל משונים

כ-500 עמודים של מאמרים בשלום בית המוגשים במונולוג מרתק

052-7115452

הם נפלאים - עמקות, יסודות, חוכמה ודרכה. מחוננים ומחוננים.

הספר מחבר בין עולמות, בין עולם ההומור הסיפורי והדרמה לעולם של תאוריות מעמיקות בכוחות הנפש של בני הזוג. ושוזר בתוכו אוצר בלום של דברי רבותינו: ר' אלחנן וסרמן, ר' אייזיק שר, הרב שר, הסטייפלר, הרב בן ציון אבא שאול, הרב עובדיה יוסף, הרב וולבה, ר' שמשון פינקוס, ר' חיים קנייבסקי ועוד. ספר שמעניק חווית קריאה מרתקת לכולם: אוהבי פרפראות, חובבי סיפורים, נשים, חריפי שכל, ראשי כוללים ורבני ערים.

ניתן להשיג:

- ברשת חנויות 'אור החיים' 'הידברות שופס' ובחנויות המובחרות.
- לאיתור החנות הקרובה למיקום מגורכם טלפון ההוצאה לאור: 02-6428885 | 054-8481926 | 052-7685926
- משלוח עד הבית: 052-7115452
- רכישה מקוונת: באתר של 'ספרי חיים' 'הידברות שופס' ובאתר של 'אוצר הספרים'.